
VII. Vesd ki a gonoszt közüled

7.1 Mert a bűn zsoldja halál

„Hosszú az út és nehéz, mely a pokolból a fénybe vezet.”

John Milton (Elveszett Paradicsom)

Victoria Jaye 19 éves korában élte át első, démonival kapcsolatos élményét. Karján mindenütt horzsolások jelentek meg, mintha valami megragadta volna őt. Vizuális hallucinációi voltak - különféle alakokat látott a sötétben, amelyek őt figyelték.

Hallotta, amint ördögi hangon, érthetetlen nyelven beszélnek hozzá. Eközben fiókok nyíltak ki és záródtak be.

Családtagjai is tanúi voltak e jelenségeknek. Rémálmai kezdődtek és képtelen volt elaludni. Legyengült, rendszeresen hányt, végül kórházba került. Amikor az osztályon felébredt, úgy érezte, hogy nem csak ő van ott, hanem szemein keresztül valami más is kinéz. Azt gondolta, hogy valami megszállta. Olyan magas volt az adrenalin szintje, hogy a szokásosnál háromszor nagyobb nyugtatót kapott, hogy el tudjon aludni. Később nem emlékezett semmire.

E bizzar esemény készítette arra, hogy tanulmányozni kezdje az emberek démonival kapcsolatos élményeit és beszámolóit. Ötlete az volt, hogy a beszámolókat érzékszervi élmények alapján fogja elrendezni.

Jaye, aki ma a *Utah Állami Egyetem* kutatója az alábbi kategóriákat ajánlja **a démoni entitások külső érzékelésében: látás, hallás, szaglás és testi érzések.** A démonival kapcsolatos élményeik során ugyanis az emberek mindig ezekről számolnak be. A démonival

való kapcsolat első lépése Jaye szerint az ún. „*encroachment*” - magyarul *megkörményezés*, amely során az entitás annak lehetőségét keresi, hogy megvethesse lábát a személy környezetében, életébe egy ponton beléphessen. Erre azért van szüksége, mert „csak úgy” nem teheti ezt meg, nincs hozzá „joga”.

Új osztályozási rendszerét azzal a reménnyel állította fel, hogy az utat mutat különféle mintázatok felismeréséhez a démonival kapcsolatban. Eredményeit empirikus úton elemezte és *csak az adatokra támaszkodott*. Munkáját az is motiválta, hogy eredményeivel azoknak is segítsen, akik hozzá hasonló élményben részesültek.¹

*Aquinói Szent Tamás De Malo** című munkájában kifejti, hogy a *gonosz* (latinul *malum*) főnevet valami olyanra használjuk mindennapjainkban, ami valami igazán nemkívánatos dologra utal, különösen az emberi viselkedéssel kapcsolatban. A *gonosz* persze melléknév is, amivel katasztrófákat és erkölcsi szörnyteteket jellemezünk. Tamás azt is kifejti, hogy *a gonosznak nincs független egzisztenciája, nem egy egyén, akinek különálló élete, egyéni karaktere van*. Az Istenben hívőket kritizálók gyakran azzal érvelnek, hogy túl sok a gonosz ebben a világban, ezért vagy nincs Isten, vagy ha van, akkor az rossz. Tamás a gonoszság miatti szenvedéssel kapcsolatban úgy érvel, hogy *soha nem lehet több gonoszság annál, mint amennyi létre tud jönni*. Tamás hitt a bukott angyalokban, démonokban és az ördögben - és elemzésében arra a következtetésre jut, hogy *az ördögök természetüknél fogva nem gonoszok. Az ördög akaratánál fogva gonosz*. Művében azt a teológiai kérdéskört is feszegeti, hogy ha Isten teremtette az ördögöt, akkor Isten felelős-e annak gonosz tetteiért - amire ő nemleges választ ad. *Hippói Szent Ágostonra* hivatkozva arról is ír, hogy a teremtés pillanatától léteznek jó és gonosz angyalok. A jók Isten felé, a rosszak tőle elfordultak.²

David P. Aguilar szerint a démonokkal való foglalkozás egyik kulcsa annak megértésében rejlik, hogy milyen *interakciók* zajlottak *Yahweh és a Sátán között* az Édenkertben. Ez az a hely, ahol Mózes első könyve (2:8-9) szerint két jelentős fa helyeztetett el: az *élet fája* és a *jó és gonosz tudásának fája*. Mindkét fa speciális kvalitásokkal lett ellátva. Aki az élet fájáról eszik, az *halhatatlanságot nyer* - amit

* A Gonoszról

a Jelenések könyve (2:7) is magyaráz. Ezzel ellentétben a jó és gonosz tudásának fájával kapcsolatban az ember egyértelmű útmutatást kapott:

„de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”

További magyarázat nincs. Nem tudni, hogy a gyümölcse talán mérgező vagy káros a szervezetre – de az bizonyos, hogy az *Isten és az ember egyezségének megszegését jelentené*. Éppen ezért **a Sátán mennyei királyságbeli ellenszegülésének szimbólumát** érhetjük benne tetten. A halál valójában nem a fáról való evés közvetlen következménye, hanem az *ember istenséggel ápoló intim kapcsolatának elutasításáé*. A halál nem „büntetés” az engedelmetlenségért, hanem az Istentől való elfordulás természetes következménye - hiszen Isten az élet forrása (lásd: Genézis 2:7 és Ezékiel 33:11). Az Édenben Lucifernek sikerült rávennie Évát, hogy „gonosz útra lépjen” és rajta keresztül Ádám is ezt tegye – mivel ettek a tiltott fáról. A teremtő itt közbelépett, hogy ne következzen be katasztrófa - azaz, hogy **az ember ne váljon démonná** (Genézis, 3:22-24):

„Ímé, az ember olyan lett, *mint mi közülünk egy**, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, a melyből vétetett vala. És kiüzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.”

Aguilar felteszi a kérdést: milyen következtetést vonhatunk le ezekből? Persze nem azt, hogy a tudás rossz dolog. Valójában a jót és a gonoszt tudni szükséges a helyes élethez.

*A „*Mi közülünk egy*” a kígyóra, a Sátánra vonatkozó utalás. Akire a Jelenések Könyve (20:2) így utal: „És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán és megkötözé azt ezer esztendőre”